
Vážený čtenáři, dostává se Vám do rukou rigorózní práce zachycující problematiku jednoho z mimořádných opravných prostředků českého trestního procesu, a sice institutu dovolání. Tato práce je určena zejména pro odbornou a širší laickou veřejnost se zájmem o trestní právo procesní. Dané téma je zpracováno autorem, který měl možnost několik let působit, mimo jiné, v trestněprávní advokátní kanceláři, a tak i spolupracovat na přípravě a realizaci podání dovolání, což se snaží objektivně a kriticky reflektovat v následujícím rozboru předmětného institutu.

Vlastní právní úprava týkající se dovolání je velice rozsáhlou a komplexní, kdy jak jistě posléze i sám laskavý čtenář přisvědčí, toliko záležitosti týkající se dovolacích důvodů, zejména pak důvodu dle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu, by mohly být zajímavým námětem na samostatné zpracování v rámci té které diplomové či rigorózní práce. Autor si je naprosto vědom skutečnosti, že není dost dobře možné pouze v rámci rigorózní práce vyčerpávajícím způsobem dané téma zpracovat. Proto komplexní a vyčerpávající rozbor institutu dovolání, který by reflektoval jak všechny odborné poznatky, tak stanoviska aplikační praxe, včetně vývoje relevantní judikatury Nejvyššího soudu, nebyl a není cílem této práce, neboť by to byla při vší skromnosti utopistická představa.

Primárním cílem autora je poskytnout adresátům této práce relativně ucelený pohled na problematiku dovolání, jakož i objektivně poukázat na jistá úskalí jak právní úpravy předmětného institutu, tak rozhodovací praxe Nejvyššího soudu.

Autor si v této práci dovoluje otevřeně, a to ve vší úctě k dovolacímu soudu, vyjádřit své názory a kontrovat některá jeho rozhodnutí, zejména pokud jde jeho o rigidní přístup k dovolání a s ním i související interpretace a aplikace jednotlivých ustanovení § 265a a násl. trestního řádu. To vše za účelem naplnění sekundárního cíle autora, kterým je vyvolání diskuze, resp. zamyšlení, mezi adresáty této práce nad povahou a smyslem dovolání, obecným přístupem k němu, spornými otázkami, interpretací a aplikací právní úpravy dovolání, jejími nedostatky a vhodnými změnami.

Dovolání je v současné době neaplikovanějším mimořádným opravným prostředkem v trestním procesu. Nicméně stále v českém právním prostředí neexistuje, až na raritní výjimky, monografie či reprezentativní doktrinální literatura, která by se podrobně zabývala

pouze problematikou institutu dovolání. Lze tak v tomto směru s trochou nadsázky hovořit o „absenci“ reprezentativní doktrinální literatury a odborné literatury. Autor si je této skutečnosti zcela vědom, a proto si při vší skromnosti jako marginální cíl klade, pokusit se překlenout onu pomyslnou „absenci“ reprezentativní doktrinální literatury a odborné literatury tím, že nabídne širší veřejnosti relativně ucelený, snad objektivní a kritický pohled na dovolání, který by alespoň částečně sanoval stávající stav. Není totiž pochyb o tom, že institut dovolání by si s ohledem na svůj zásadní význam a postavení mezi ostatními mimořádnými opravnými prostředky zasloužil detailní zpracování, ať již v rámci odborné reprezentativní doktrinální literatury či jiného pramenu.

Systematické členění práce je v rámci kapitol, sub-kapitol a jednotlivých oddílů. Tato práce obsahuje čtyři základní kapitoly. V rámci úvodní první kapitoly se autor velice zkratkovitě zabývá základními pojmy, které relativně souvisejí s dovoláním, a to zejména za účelem uvedení širší laické veřejnosti do problematiky předmětu této práce. V kapitole druhé následuje vlastní detailní rozbor institutu dovolání ve vazbě na relevantní judikaturu Nejvyššího soudu, přičemž zvláštní pozornost je věnována zejména přípustnosti dovolání a dovolacím důvodům. Kapitola třetí je exekutivním souhrnem obsahových náležitostí dovolání, zakončená příkladem návrhu na zahájení dovolacího řízení. Celou práci pak uzavírá kapitola čtvrtá, která je závěrem a shrnutím předešlého rozboru, jakož i krátkou reflexí autorových úvah o dovolání, zejména pak právní úpravy dovolání *de lege ferenda*.

Pro úplnost je třeba dodat, že tato práce byla zpracovávána k právnímu stavu ke dni 1. ledna 2010, v souladu s formálními požadavky v čl. III., odst. 5 Rigorózního řádu Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, v platném znění, a normou ČSN ISO 690. Autor při tvorbě této práce vycházel z obecných výkladových metod, zejména pak metody logické, systematické, gramatické a teologické.